

Ikonografie dobývání města Litoměřice v roce
Anna Drgáčová
Bakalářská práce
Posudek vedoucího práce

Předmětem bakalářské práce Anny Drgáčové je komplexní kritika ikonografického pramene – rytiny dobývání Litoměřic švédskou armádou v roce 1640, publikované v díle Topographia Bohemiae, Moraviae et Silesiae v roce 1650. Práce vznikla v rámci grantového projektu „Obraz a realita. Bojiště třicetileté války v v Čechách v díle M. Meriana“.

Autorka vycházela z metodiky navržené a rozpracované řešiteli grantového projektu, B. Altovou a vedoucím práce. Navrženou metodiku samostatně, tvůrčím způsobem aplikovala na konkrétní, dosud neřešenou problematiku rytiny signované císařským inženýrem C. Cappim.

Autorka postupovala systematicky od popisu metod práce obecně, přes charakteristiku ikonografických a kartografických pramenů se zvláštním zřetelem na problematiku studia barokních vedut a plánů. Pozornost věnovala i specifické problematice studia vývoje krajiny v souvislostech současného oboru archeologie krajiny.

Následně se zabývala historickým rámcem vzniku zkoumané rytiny. Tj. třicetiletou válkou obecně a zvláště událostem roku 1640 v Čechách. Dále se zaměřila na osudy Litoměřic v době třicetileté války. Nastínila i další otázky související se studiem rytiny – s dobovou vojenskou taktikou a fortifikačním stavitelstvím. Poté se věnovala geografické poloze a přírodním podmínkám Litoměřic. Po nastínění kulturně historického a přírodního rámce přistoupila k detailní analýze dílčích prvků plánu. Následně porovnávala plán Litoměřic s dalšími plány C. Cappiho publikovanými nakladatelem M. Merianem.

Při analýze rytiny Litoměřic autorka prokázala důkladnou znalost historické literatury a kartografických i ikonografických pramenů, kterou zdařile kombinovala s výsledky vlastního terénního studia lokality.

Vyčerpávající a metodicky velmi dobře zvládnutou textovou část autorka vhodně doprovodila množstvím obrazového materiálu: reprodukcemi ikonografických a kartografických pramenů, vlastními fotografiemi i rekonstrukčními grafikami. Bohatství odkazů v textu i závěrečný soupis pramenů a literatury svědčí o velmi odpovědném a erudovaném přístupu.

Za jedinou „drobnou vadu na kráse“ považuji až příliš stručný Závěr (s. 61). Autorka jakoby se spoléhala, že vše podstatné je obsaženo v kapitolách 5. a 6. Domnívám se, že zvláštní shrnutí výsledků by výsledky jinak velmi dobré práce ještě zvýraznilo.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně (1).

V Praze 15.7.2009

doc. Václav Matoušek